

UZASADNIENIE

G. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 18 kwietnia 2015 roku około godz. 10.12 w miejscowości W. gm. K. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o nr rej (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki 0,39 mg/l i 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu),

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2015 roku, w sprawie o sygn. akt II K 287/15, Sąd Rejonowy w Kutnie:

1. oskarżonego **G. Ł.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu i za to skazał go na podstawie art. 178a § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku z wyłączeniem pojazdów kategorii C i (...);
4. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
5. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego w punkcie trzecim środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) od dnia 18 kwietnia 2015 roku;
6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty oraz kwotę 70 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego **G. Ł.**.

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi powyższemu prokurator zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat B w ruchu lądowym z wyłączeniem pojazdów kat C i E pomimo, iż stopień społecznej szkodliwości czynu i charakter wytworzonego zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego wskazywały na potrzebę orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W konkluzji apelacji prokurator, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie obok dotychczas wymierzonej kary pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania i środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego także zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Zostały one bowiem poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz były logicznie i wyczerpująco, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uargumentowane w pisemnych motywach wyroku.

Sąd rejonowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Precyzyjnie wskazał też na przesłanki dokonanej oceny dowodów. Tok rozumowania sądu rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkowałyby uniewinnieniem oskarżonego G. Ł. od popełnienia zarzucanego mu czynu przestępczego albo koniecznością uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wskazać natomiast należy, iż orzeczenie o środku karnym zawarte w zaskarżonym wyroku, w ocenie sądu odwoławczego, wymaga zmiany. Sąd rejonowy wymierzył bowiem oskarżonemu obok kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, również m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku z wyłączeniem pojazdów kategorii C i (...), który to środek nosi znamiona rażąco niewspółmiernie łagodnego w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i który nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k.

W utrwalonym orzecznictwie wskazuje się, że „rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy orzeczona kara nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2010 roku, sygn. akt II AKa 266/10, opubl. LEX nr 686862).

Kontrola instancyjna skarżonego rozstrzygnięcia przez sąd odwoławczy pozwoliła na stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji nie kierował się w pełni zasadami i dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., wymierzając bowiem środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem tych, do których kierowania niezbędne jest prawo jazdy kategorii „C” i E” wymierzył środek, który w odczuciu społecznym jest niesprawiedliwy. Sąd meriti w pisemnych motywach skarżonego wyroku zauważył, iż orzeczony środek karny w kształcie przyjętym przez tenże sąd spowoduje, że oskarżony zachowując możliwość wykonywania zawodu jako kierowca ciężarówki będzie pozbawiony uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii (...), tj. tej kategorii, której pojazdem kierował znajdując się w stanie nietrzeźwości. Taka argumentacja nie zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego – trzeba mieć bowiem na względzie, iż orzeczenie w stosunku do oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów z wyłączeniem określonej grupy (tj. pojazdów, do których kierowania konieczne są uprawnienia kat. C i (...)) byłoby w odczuciu społecznym przyjęciem, że nietrzeźwy kierowca samochodu osobowego jest niebezpieczny, ale gdy kieruje innym samochodem – niebezpieczny nie jest. Takie rozumowanie jest błędne – biorąc pod uwagę gabaryty aut ciężarowych nie sposób uznać, iż kierowanie nimi przez osobę, która została skazana za kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości jest bezpieczne – potrzeba wyeliminowania takiego kierowcy z ruchu drogowego na określony okres czasu uzasadnia orzeczenie środka karnego w

postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez wyłączenia spod jego obowiązywania określonej grupy pojazdów.

Nadto zauważyć należy, iż wyłączenie spod zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pojazdów określonego rodzaju – takich, do których kierowania konieczne jest prawo jazdy kategorii „C” i (...) jest niezasadne, bowiem zgodnie z treścią art. 12 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 1273 ze zm.) prawo jazdy kat. C i „C+E” nie może być wydane osobie ubiegającej się o wydanie lub zwrot zatrzymanego prawa jazdy, a także o przywrócenie uprawnienia w zakresie prawa jazdy powyższych kategorii w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obejmującego uprawnienie w zakresie prawa jazdy kategorii (...). Orzekając wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów kat. C i (...) sąd pierwszej instancji de facto pozbawił go więc również uprawnienia do kierowania ciężarówkami – bowiem niemając uprawnień do kierowania samochodem osobowym, G. Ł. nie może również kierować autami ciężarowymi, do ich prowadzenia niezbędne są bowiem, zgodnie z obowiązującymi przepisami, również uprawnienia do kierowania autami kategorii (...).

W tym stanie rzeczy, mając na względzie podniesione wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k., mając również na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., uwzględniając wniesioną przez prokuratora apelację na niekorzyść oskarżonego, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3. w ten sposób, że na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, w pozostałej części utrzymując powyższy wyrok w mocy jako odpowiadający prawu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zwolnił G. Ł. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na względzie trudną sytuację oskarżonego, który ma na utrzymaniu małoletnie dziecko.